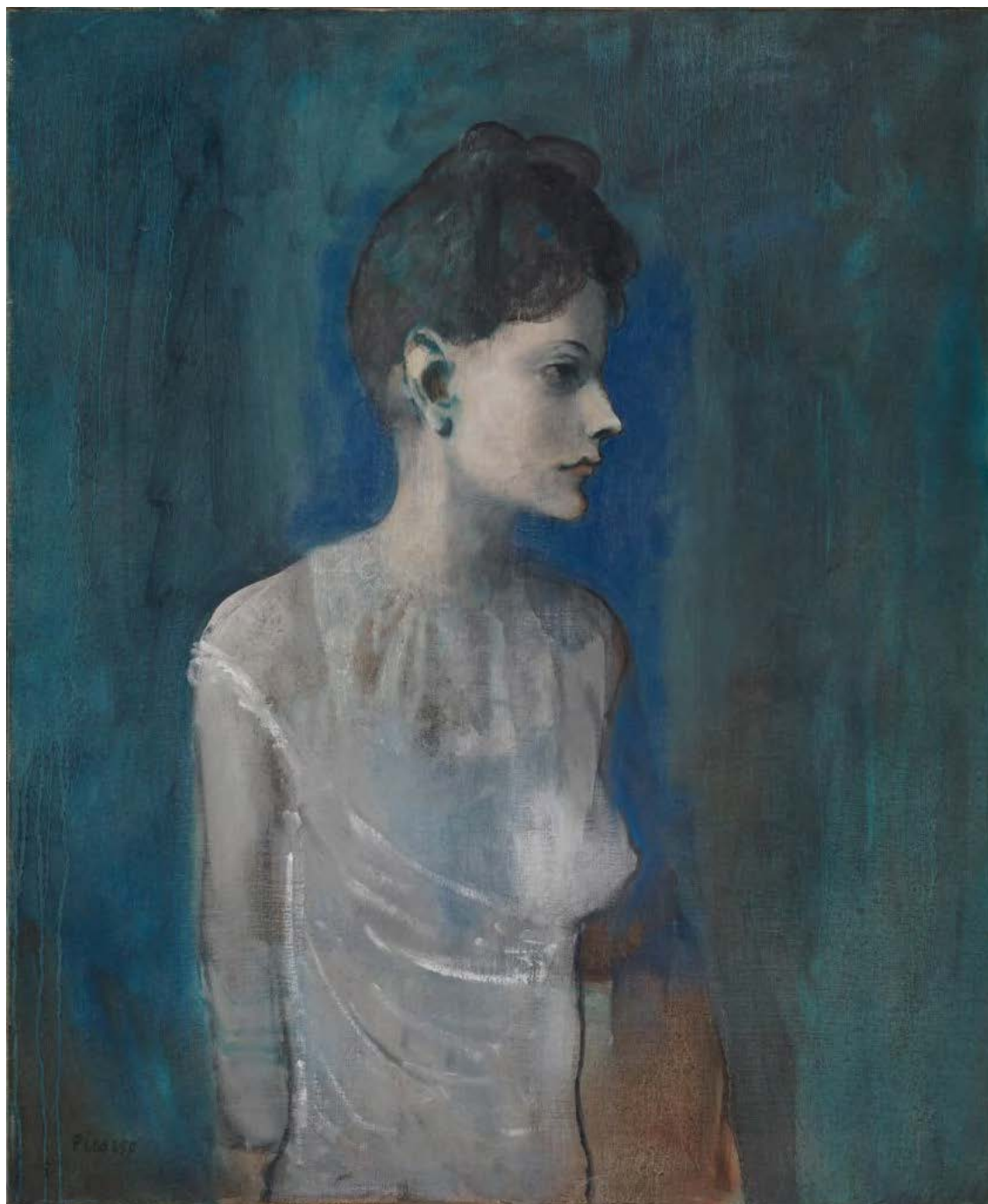

Pólya Zoltán

MICI, DÜPRÉ MICI

[BOROTVAÉLEN]

2018-06-19 | **BOROTVAÉLEN, NOVELLA**

– Most azt hiszed, kemény vagy, igaz?

Mici a templomkertet övező kovácsoltvas kerítés lándzsáin lovagolt, én meg csak feszengettem a kérdés súlya alatt. Mici ebben nagyon jó volt: a kötekedésben, a határok feszegetésében. Elmenni a falig, nagyot koppanni, aztán még nagyobbat röhögni. Most is cigizik, a boroskóla meg egy flakonban a térde között. A kerítés lándzsái élesek, de Mici nem félti a fenekét, úgy ül ott, mintha karosszék lenne, felborzolt haja még csapzott az előbbi gyors esőtől. És nevet.

– Gyere le onnan! – könyörgök, bár tudom, hogy hasztalanul. Miciről leperreg. Mindig is úgy nevetett, hogy azonnal tudtuk: nincs megállás, már a nevetése elárulta, hogy éppen most vág bele valami örütségbe. Mert hogy ő az *örült lány*.

Mici szülei kétkezi munkásemberek voltak. Szalagnál dolgoztak, hajnalban keltek, éjszaka jöttek. Micit és a nővéreit hol szálfamerev nagyanyjukra, hol valamelyik részeges nagybátyjukra bízta. Nem csoda, hogy a három lányból kettő tizennyolc évesen már anya volt, nem is lehetett ez másképpen. Mici másik utat választott, ő lett a bajos csaj a családban, akivel csak a gond van; úgyhogy inkább szabadjára engedték, sosem kérdezték, hová tart éppen, ha elindult otthonról.

– Na, mi lesz? Jössz már?

Szerelmes voltam Düpré Micibe, akinek a családneve köré is legendákat szöttek. Volt, aki szerint az ősei franciák, mások azt mondták, a családot jobban ismerők, hogy a háború előtt ajánlatos volt megváltoztatni a nevüket. Így vagy úgy, de Mici ott volt köztünk, és amerre ő járt, oda rendszerint a baj is betette a lábát.

kétségbeesve kerestem fogást

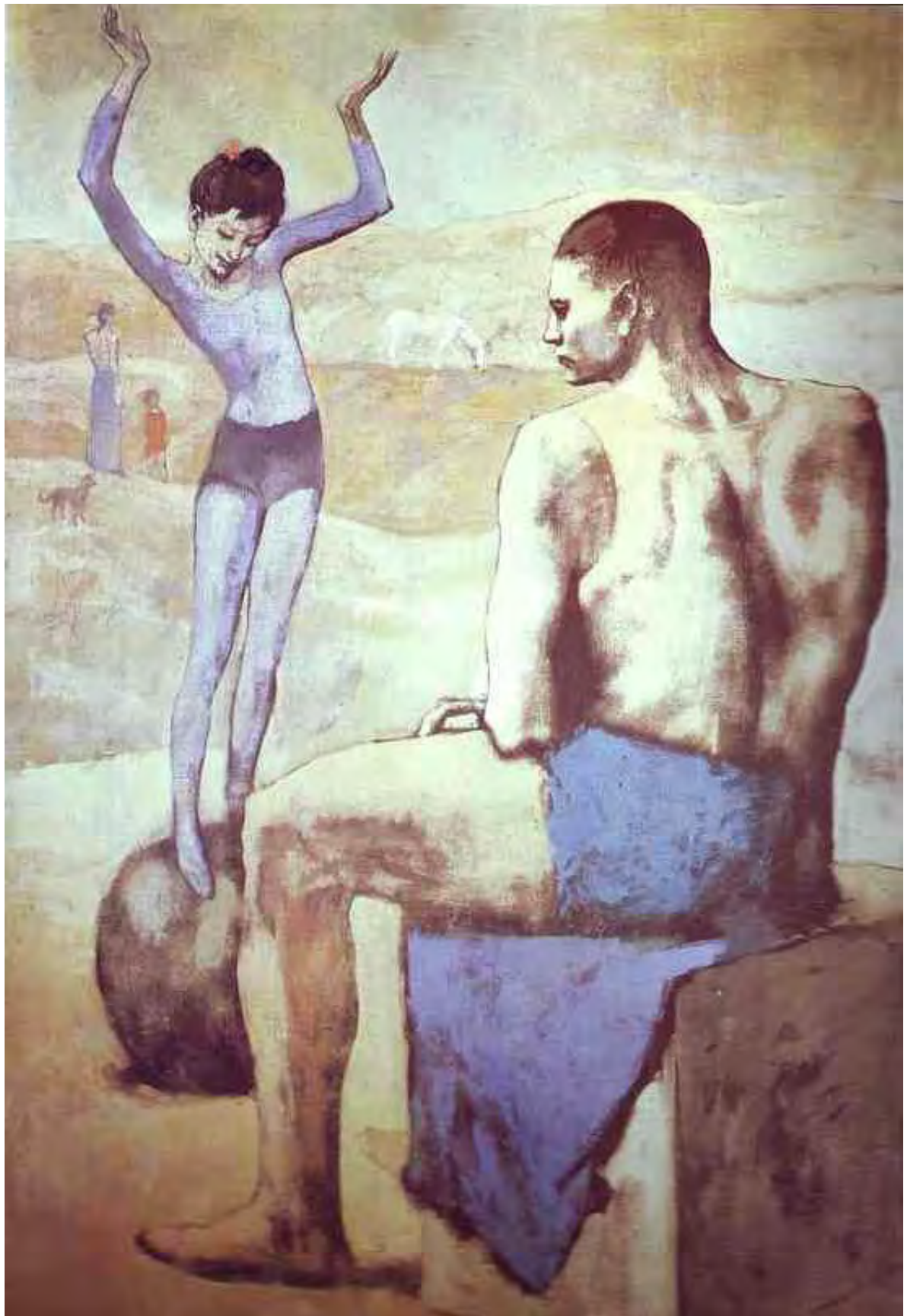
Mondtam neki, hogy mindjárt megyek. Erre vállat vont – te tudod –, és szájához emelte az üveget. Nem bírta a piát, igazából csak egy-egy kortyot hajtott le, a látszat kedvéért. Persze,

Zsoltiék ott lebzseltek két paddal arrébb, és nyakukat tekergetve lesték, mit alakít megint a Düpré. Kétségbeesve kerestem fogást a rozsdamarta vason, amire Mici olyan könnyedén mászott fel az előbb. Ő már nem kevés gyakorlatot szerzett otthon,

mert sportot űzött abból, hogyan tudja minél szakszerűbben leszüretelni a zsebkendőnyi kis kertjét légpuskával őrző Sanyi bácsi gyümölcsösét a szögesdróton átmászva. Vissza is csúsztam esetlenül, ő meg nevetett, úgy, ahogyan az egész világon.

- De ügyetlen vagy - csúfolódott. - Lenke-lenke-ügyetlenke.

Ezt már Zsoltiék is meghallották, öblös röhögésüket két utcával odébb is hallani lehetett. Mici a kezét nyújtotta, felhúzott maga mellé. Ahogy mozdultam, egyszerre érintettem meg a mellét, meg a bomberdzsekije alá csúsztatott festékspray-t. Eddig ez volt a legnagyobb hülyeség, amibe belevitt, vonakodva követtem, de Mici ilyen volt, egyik erőpróba a másik után, újabb pecsét a bajtársiasság, a barátság lakatján.

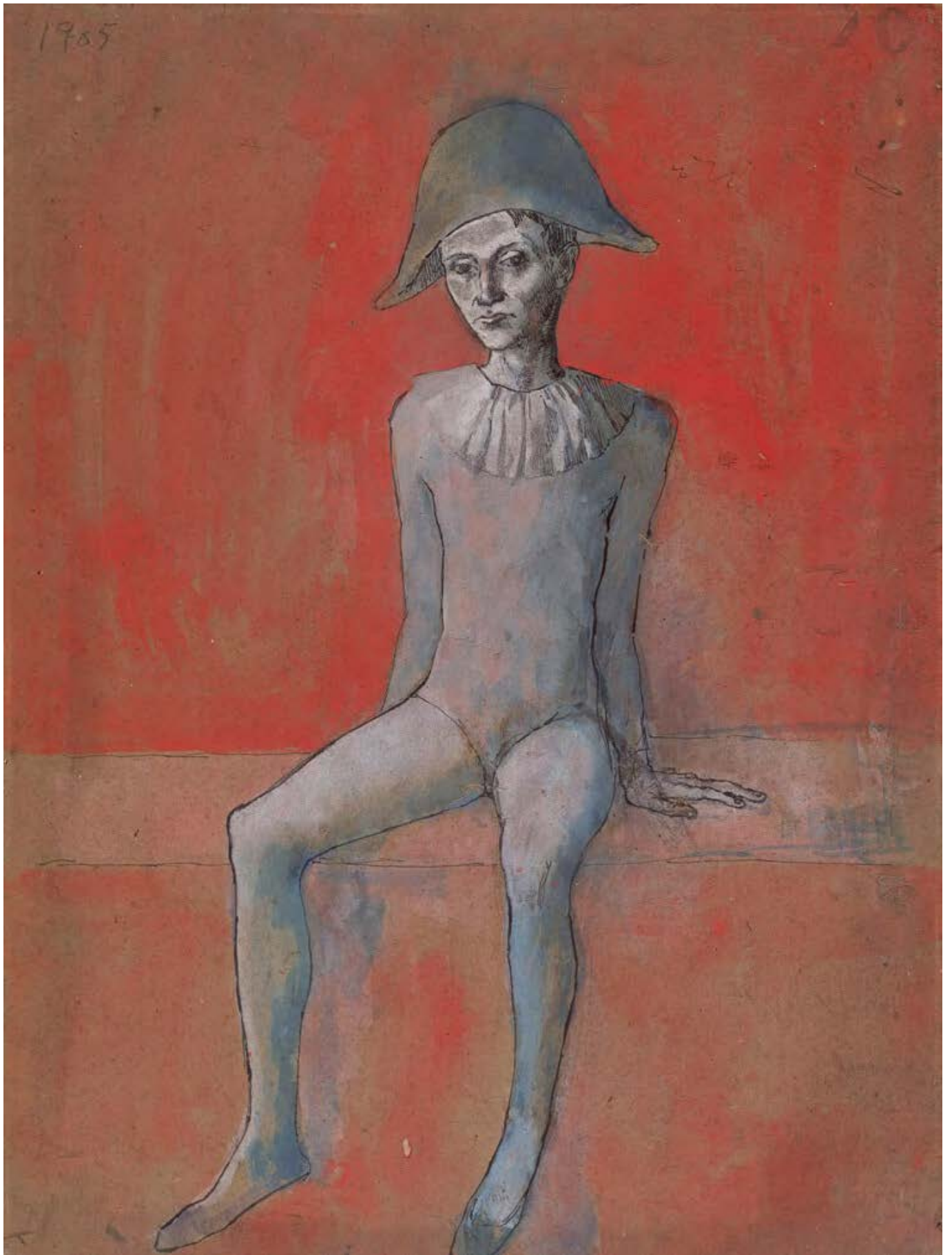
Pedig nem volt szép. Igazából a szeme vonzotta az embert, mint valami örvény, sötét és nagy, okosan csillogó szempár a hajnak nevezett bozont alatt. Nemrég külön ültettek bennünket, mert folyton sugdolóztunk, persze, hiszen Mici vicces megjegyzésekkel kommentálta a tanár szavait, mire Béla bácsi olyan dühbe gurult, hogy elővette a régi t-favonalzót, és azzal vágott Mici körmére. Mici nem sírt, csak összeszorított szája sarkában mélyültek el árulkodóan a ráncok. Másnap anyukám bejött, és Mici szüleivel akart beszélni, mert hogy Mici lerontja az én eredményeimet, de osztályfőnökünk csak a vállát vonogatta. Persze, Mici szüleivel ő is szeretett volna elbeszélgetni, mint annyian mások, de amikor róluk kérdezte Micit, ő azzal vágta ki a biztosítékot, hogy velük ő is szívesen beszélgetne, de folyton a kocsmában lógnak, oda meg kiskorú nem mehet be. Így Mici megjárta már az igazgatói irodát is.

– Ugye, tudod, hogy ha oda bemegyünk, a plébános riasztja a rendőrséget?

kínzó féltékenység

Ezen is nevetett. Régi ismerősei voltak a helyi rendőrök, az egyik közeg állítólag udvarolt a kevésbé csúnya nővérenek, talán ezért úszta meg eddig komolyabb büntetés nélkül. Azzal hergelt, hogy ő bizony tett bizonyos szívességeket ennek a Péter nevű hekusnak, amiről inkább nem is mondana többet, a fantáziámra bízva a többit, mire engem persze, elfogott a kínzó féltékenység. Pedig, mint ahogy később elmondták mások, ez a Péter meg a kollégái más okokból is rendszeres vendégek voltak Düpréknél, de ezekről a dolgokról senki sem beszél szívesen. Mici így nem félt a rendőröktől, nem félt a plébánostól és nem félt a tanároktól sem. Pedig valamitől félnie *kell*ett, olyan a világon nincs, hogy az ember ne féljen valamitől.

Hangember vagy, kiabálta letről Zsolti, mire Mici a kezembe nyomta a lőrét, és átlendítette a lábát a kerítésen. Egy pillanatig lebegett az éles lándzsák alkotta pengesor fölött, félig felemelt lábbal, aztán ugrott. Nem láttam, hol ért földet, hiszen sötét volt a paplak kertjében, nem ért odáig az utcai lámpák fénye, csak hallottam, ahogy huppan, s ahogy osonó léptei surrogtak a gondozatlan aljnövényzetben.

Vártam. Én voltam az őrség, mint máskor. Inkább felültem a betonoszlop tetejére, nem volt kedvem összevagdosi magam a kerítésen. Kényelmetlen volt ott ülni, hallgatni a bagolyhuhogást, a madarak szöszmötölését a sűrűben. Nem járt az utcán senki, az éjszaka jó barátja, hű társa volt Micinek. Végre megjelent, az arcán meg a kezén karcolások, de a szeme csillogott, ahogy felém nyújtotta csomagját. Remegő kézzel fogtam meg az eddig a plébánia bejárati ajtaját díszítő feszületet; ez a lány tényleg nem fél semmitől, gondoltam rémülten.

– Ne parázz már! Nem maradt kereszt nélkül a bejárat.

a keserűség

Nevetve bedobta a nyomait elnyelő sűrűbe a sprayt, én meg felhúztam magam mellé. Azt mondtam az előbb, hogy Mici nem volt szép, pedig a szája is olyan szép volt, legalábbis amikor nem húzta feszesre a keserűség, én pedig, ahogy felült megint a lándzsákra, gyorsan szájon csókoltam.

Pofon vágott. Csak úgy szikrázott a szeme a dühtől.

– Ezt meg ne próbáld még egyszer.

Kikapta a kezemből a feszületet, és leugrott, ezúttal a vaskerítés másik oldalán, nem is törődve a járda köveivel, a nyaktörő magassággal, és már lépett is oda Zsoltiékhoz. Ők szerencsére nem látták előbbi kudarcomat, én pedig szégyenkezve másztam le a magasból. Hallottam, ahogy szisszen Mici kezében a jól megérdemelt sör, meg hogy nevet, hogy a fenét, hagyjátok már, mit kell úgy beszarni egy öreg plébánostól, bármikor megcsinálom, az igazgatóiból is elhozom nektek a mutatós órát, aztán inkább sarkon fordultam, és ott hagytam őket, ott hagytam Düpré Micit, magára hagytam a barátomat a félelmeivel. Mielőtt a félelme rám is átragadna.

kép | Pablo Picasso